

Послѣдва обикновеный отговоръ:

— „Отивамъ да видж за нѣщичко.“

Хитъръ съмъ азъ!

Буботовский ме разбира — умний човѣкъ отъ половина дума разбира — той ме разбра още прѣди да му отговорж. Мѣсястото му голѣмо лице се облѣ съ блаженно сибиритско изражение, очитѣ му станахж зейтинени.

И веднага настана дългиятъ докладъ по днешната инспекция на сичкитѣ бакалници въ улица Лега, Дондуковска, Левска, Търговска, славни съ закусочнитѣ си „деликатеси“, дарове отъ благословената България, отъ „тихий бѣлъ Дунавъ“, отъ Черно-Море и Босфора, и отъ Срѣдиземно-Море. Азъ въ нѣколко минути съмъ всецѣло освѣтленъ върху качеството, цѣната, вкуса, аромътъ, мѣстонахождението на прѣсносѣлитѣ прѣстърви, копривщенскитѣ луканки, старозагорскитѣ белове, видинския черъ хайверъ, сарделитѣ и рацитѣ, и авгатаря... Подиръ тоя докладъ, най-мжчниятъ софийски Лукулъ трѣбва да остане задоволенъ и да му се напълнатъ устата съ плюнки, докждъ трае това дълбоко хуманно изложение.

Подиръ като ми дава подробни насочвания, прѣпоржки, съвѣти, забѣлѣжки, сѣ отъ гастрологически характеръ, за да улесни избора ми, Буботовский ме остави съ сиящето лице на човѣкъ, който е направилъ щастливъ нѣкого — безъ да му коштува нѣщо.

Буботовский не пита за политиката.

Който е врагъ на стомаха си, нека се занимава съ българската политика.

— „Сбогомъ!“ обръща се той.

— „Сбогомъ!“

— „Послѣ ми кажи мнѣнието си!“